

นาโอมิ แคมพ์เบลล์ กับความผิดฐานหมิ่นประมาท *

โดย นางสาวจุฬารัตน์ ยะปะนัน
นิติกร ๓ กลุ่มงานพัฒนากฎหมาย

**นาโอมิ แคมพ์เบลล์ เป็นนางแบบ
ผิวดำที่โด่งดังของอังกฤษ** มีประวัติชีวิตที่
น่าสนใจมากที่สุดคนหนึ่ง กล่าวคือ เธอเป็นคน
เชื้อสายจาไมกา (เป็นเกาะอยู่ในทะเลแคริบเบียน
ประชากรส่วนใหญ่เป็นเชื้อสายทาสนิโกรที่มา
จากแอฟริกา) ผสมกับเลือดกรรมกรจีนที่ถูก
หลอกไปทำงานที่นั่นหลังจากที่อังกฤษเลิก
การค้าทาสแล้ว

นาโอมิถูกค้นพบจากแมวมองของบริษัท
แฟชั่นของอังกฤษขณะที่เธอเดินเล่นอยู่ในแถบ
Convent Gardan ของมหานครลอนดอนเมื่อเธอ
อายุได้ ๑๕ ปีเท่านั้น

จากนั้น เธอก็พุ่งขึ้นสู่อันดับนางแบบ
ระดับซูเปอร์สตาร์ของโลกตลอดเวลากว่า ๑๕ ปี
เธอเดินแบบให้กับนักออกแบบแฟชั่นชื่อดังของ
โลกและเป็นนางแบบให้กับช่างภาพมือหนึ่งของ
โลกแทบทุกคน นอกจากนี้ยังเป็นดาราดาราโฆษณา
ให้กับสินค้าแบรนด์เนมแพง ๆ แทบทุกยี่ห้อ

นาโอมิ แคมพ์เบลล์ ยังเป็นนักแสดง
และนักเขียนนวนิยายที่ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี
มีหน้าซ้ำเธอยังเป็นนักธุรกิจที่ประสบ

---

*บทความ เรื่อง "นาโอมิ แคมพ์เบลล์ กับความผิด
ฐานหมิ่นประมาท", โกวิท วงศ์สุรวัฒน์ หนังสือพิมพ์
มติชน วันพุธที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๗ ปีที่ ๒๘ ฉบับที่
๙๖๐๘.

ความสำเร็จอย่างสูงในการมีเครื่องสำอางยี่ห้อ
ของเธอเอง

ยังไม่หมด นาโอมิยังเป็นเอ็นจีโอที่ช่วย
องค์การยูเนสโก มูลนิธิเนลสัน แมนเดลา
มูลนิธิพิเทลคาสโตรและองค์ทะเลลามะ วรรณคดี
หาเงินช่วยเหลือที่ยากไร้ทั่วโลกอีกด้วย

นับว่าเธอเป็นคนเก่งพร้อมมูลทีเดียว
ไม่ว่าจะรูปร่างหน้าตา หัวสมอง จิตใจ

เรื่องที่ต้องเขียนถึงนาโอมิก็คือ **เธอได้
เคยให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนว่าเธอไม่เคยข้อง
แวะเรื่องยาเสพติด แต่ปรากฏว่าหนังสือพิมพ์
The daily Mirror ในอังกฤษได้ตีพิมพ์ภาพของ
นาโอมิกำลังเดินออกจากสถาบันบำบัดยาเสพติด
ติดหนึ่งพร้อมทั้งบรรยายรายละเอียดของ
กระบวนการการเข้ารับการบำบัดการติดยาเสพติด
ของเธอ**

นาโอมิได้ฟ้องศาลเรียกค่าเสียหาย
๒ तरह คือ หนังสือพิมพ์ได้**ละเมิดความลับ
ทางการแพทย์ส่วนตัวของเธอและละเมิด
ความเป็นส่วนตัวของเธอตามกฎหมาย
The Data Protection Act** เมื่อเดือนกุมภาพันธ์
พ.ศ. ๒๕๕๔

ศาลชั้นต้นตัดสินเมื่อเดือนเมษายน
พ.ศ. ๒๕๕๕ ให้นาโอมิชนะคดีโดยบังคับให้
หนังสือพิมพ์ The Daily Mirror จ่ายเงินค่าทนาย
ให้กับนาโอมิพร้อมกับจ่ายค่าทำขวัญให้เธออีก
๓,๕๐๐ ปอนด์ ซึ่งหนังสือพิมพ์ The Daily Mirror
ยื่นอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ได้ตัดสินในเดือนตุลาคม
ปีเดียวกันนั่นเอง โดยกลับคำพิพากษาศาล
ชั้นต้นคือ ยกฟ้องของนาโอมิ และสั่งให้นาโอมิ

จ่ายค่าทนายให้กับหนังสือพิมพ์ด้วยซึ่งเป็นเงินถึง
๓๕๐,๐๐๐ ปอนด์

**นาโอมิ จึงฎีกา (ตรงนี้น่าสนใจ
เนื่องจากศาลฎีกาของอังกฤษเป็นของสภา
ขุนนาง ดังนั้น การปกครองของอังกฤษนี้ต้อง
ถือว่าฝ่ายนิติบัญญัติเป็นฝ่ายที่มีอำนาจสูงสุด
ฝ่ายบริหารและฝ่ายตุลาการอย่าได้หือเลยทีเดียว
ส่วนเรื่องการคานอำนาจจะระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติ
ฝ่ายบริหารและฝ่ายตุลาการนั้นเป็นเรื่องของ
การปกครองสหรัฐอเมริกา)**

The Law Lords ซึ่งเป็นศาลสูงสุด
ของอังกฤษเพิ่งตัดสินเมื่อเดือนพฤษภาคม
พ.ศ. ๒๕๕๗ นี้เองกลับคำพิพากษาให้นาโอมิ
ชนะโดยได้รับค่าเสียหายจากหนังสือพิมพ์
The Daily Mirror โดยยื่นคำพิพากษาของ
ศาลชั้นต้น

เรื่องนี้ทำให้ทางสื่อมวลชนของอังกฤษ
โวยวายกันมากเนื่องจากจะเป็นบรรทัดฐานที่
การตัดสินคดีของศาลต่อไปเมื่อมี**บุคคลสาธารณะ
ฟ้องร้องเรื่องความเป็นส่วนตัวโดยเฉพาะในเรื่อง
ของความลับทางด้านทางการแพทย์ของคนใช้
ตาม The Data Protection Act ซึ่งน่าจะลอง
เปรียบเทียบกับระบบกฎหมายของสหรัฐอเมริกา
กับประเทศไทย** ดูสนุก ๆ ดีกว่าอยู่เปล่า ๆ

**หากถือตามมาตรฐานของ
สหรัฐอเมริกาแล้ว นาโอมิ แคมพ์เบลล์ คือ
“บุคคลสาธารณะ”** ซึ่งบุคคลสาธารณะนั้นคือ
นักการเมือง ดารานักแสดง ซึ่งเราอาจจะเรียก
อีกอย่างหนึ่งว่าคนของประชาชนซึ่ง**ศาลฎีกาของ
สหรัฐได้วางบรรทัดฐานไว้ในคดีหนังสือพิมพ์
นิวยอร์กไทม์กับซัลลิแวน (New York Times
v. Sullivan) ว่าบุคคลสาธารณะนั้นจะได้รับ**

ความคุ้มครองในความเป็นส่วนตัว (Right to Privacy) น้อยกว่าบุคคลทั่วไป เนื่องจากเป็นคนของประชาชน

ดังนั้น บรรดานักการเมืองและดารา นักแสดงชาวอเมริกันก็ต้องทำใจถ้าจะถูกเปิดโปง หรือขุดคุ้ยเบื้องหลังชีวิตของพวกเขาตามหน้าหนังสือพิมพ์เหมือนกับคำพูดที่ว่า "ถ้ากลัวความ ร้อนก็อย่าเข้าครัว" นั่นแหละ

สำหรับกฎหมายหมิ่นประมาทของ ประเทศไทยเรานั้น ตามประมวลกฎหมาย อาญา ลักษณะ ๑๐ หมวด ๓ มาตรา ๓๓๐ ได้วางหลักไว้ว่า

"ในกรณีหมิ่นประมาท ถ้าผู้ถูกกล่าวหา กระทำความผิด พิสูจน์ได้ว่าข้อที่หาว่า หมิ่นประมาทนั้นเป็นความจริงผู้นั้นไม่ต้อง รับโทษ

แต่ห้ามไม่ให้พิสูจน์ ถ้าข้อที่หาว่าเป็น หมิ่นประมาทนั้นเป็นเรื่องใส่ความในเรื่องส่วนตัว และการพิสูจน์จะไม่เป็นประโยชน์แก่ประชาชน"

ดังนั้น ในเมืองไทยของเราที่เรื่องใคร เป็นชู้กับใครถ้าไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็น ประโยชน์แก่ประชาชนและก็มีสิทธิติดคุกได้

คดีของนาโอมิกับหนังสือพิมพ์นั้นถ้าจะ พิสูจน์ว่าหากฟ้องในสหรัฐอเมริกา ศาลคงจะ ไม่รับฟ้องเพราะนาโอมิเป็นบุคคลสาธารณะแน่ แต่ถ้าเรื่องแบบนาโอมินี้คิดจะฟ้องศาลในไทย ก็น่าคิด

หมายเหตุ : การวางหลักเกณฑ์เรื่อง ความรับผิดของหนังสือพิมพ์ฐานหมิ่นประมาท ของแต่ละประเทศจะแตกต่างกันออกไป ถ้าคดีนี้ เกิดขึ้นที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ผลของคดีคงจะ ไม่เป็นเหมือนที่ศาลอังกฤษตัดสิน เพราะว่า ประเทศสหรัฐอเมริกามีความเห็นที่ เสรีภาพของ หนังสือพิมพ์มีความสำคัญต่อการปกครองใน ระบอบประชาธิปไตยเป็นอย่างยิ่ง จึงได้มี รัฐธรรมนูญบัญญัติรับรอง เสรีภาพของ หนังสือพิมพ์ไว้ว่า **"ห้ามรัฐสภามีให้ออกกฎหมาย จำกัดตัดทอนเสรีภาพของหนังสือพิมพ์"** และ ศาลอเมริกันก็ยังได้วางหลักเรื่องความรับผิดฐาน หมิ่นประมาทไว้ชื่อว่า **"ข้อความจริงเป็นข้อแก้ตัว ได้ทั้งในคดีแพ่งและคดีอาญา"** ซึ่งหมายความว่า ข้อความที่เป็นหมิ่นประมาทนั้น ถ้าเป็นเรื่องจริง จำเลยสามารถยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ได้ทั้งในคดีแพ่ง และคดีอาญาเพื่อไม่ต้องรับผิด **ซึ่งต่างจาก ประเทศไทยที่วางหลักเรื่องความรับผิดฐาน หมิ่นประมาทไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๐** ถึงข้อความที่เป็นหมิ่นประมาท แม้จะ เป็นความจริงก็ต้องรับผิด หากเข้าข้อยกเว้นที่ห้าม มิให้จำเลยพิสูจน์ ในกรณีที่ข้อความที่กล่าว เป็นความจริงแต่เป็นเรื่องส่วนตัวและการพิสูจน์ ไม่เป็นประโยชน์ต่อประชาชน **ซึ่งข้อจำกัดยกเว้น มิให้จำเลยนำสืบความจริงต้องประกอบด้วย ลักษณะครบถ้วนทั้ง ๒ ประการ คือ ๑. เป็นเรื่อง ส่วนตัว และ ๒. ไม่เป็นประโยชน์แก่ประชาชน ซึ่งหากเป็นเรื่องส่วนตัวและเป็นประโยชน์แก่ ประชาชนก็ไม่ต้องห้ามที่ผู้ถูกกล่าวหาจะนำสืบ ความจริงได้เหมือนเป็นการวางบรรทัดฐานไว้ว่า**

*บุญทิพย์ ผ่องจิตร์ "เสรีภาพของหนังสือพิมพ์ กับความรับผิดหมิ่นประมาทในสหรัฐอเมริกา" วารสาร นิติศาสตร์ ปีที่ ๑๐ (๒๕๒๑) ฉบับที่ ๔ หน้า ๕๘๑.

ข้อความจริงไม่เป็นข้อแก้ตัวเสมอไป ดังคำกล่าว
ที่ว่า **ยิ่งจริง ยิ่งผิด**

แนวความคิดเกี่ยวกับเสรีภาพของหนังสือพิมพ์และสื่อมวลชนในสหรัฐอเมริกา นั้นมีความกว้างขวางเป็นอย่างยิ่งตามหลักทั่วไปแล้ว หนังสือพิมพ์ไม่มีหน้าที่อย่างใดเลยที่จะต้องหลีกเลี่ยงการลงข่าวที่จะทำให้บุคคลเสียหายต่อชื่อเสียง เกียรติยศ หนังสือพิมพ์ย่อมจะมีเอกสิทธิ์อย่างสมบูรณ์ที่จะลงข่าวใด ๆ ก็ได้หรือจะลงข่าวอันอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อชื่อเสียงของบุคคลโดยยอมทำได้ตราบใดที่ข่าวนั้นเป็นความจริง แนวความคิดนี้ถ้าเปรียบเทียบกับของเมืองไทย จะเห็นความแตกต่างหลายประการ ประการสำคัญที่สุดคือ เมืองไทยมิได้เห็นความสำคัญของการให้ความคุ้มครองเสรีภาพของหนังสือพิมพ์มากเหมือนในสหรัฐอเมริกา

เหตุผลแห่งความแตกต่างนั้นอาจกล่าวได้ว่าจุดเริ่มแห่งความคิดเกี่ยวกับเรื่องสิทธิและเสรีภาพของหนังสือพิมพ์นั้นมีความแตกต่างกัน รวมถึงในเรื่องของระบบกฎหมายและตัวบทกฎหมายระหว่างประเทศไทยกับสหรัฐอเมริกา กล่าวคือ **ในศาลอเมริกันมีอำนาจสร้างกฎหมายได้** จึงตั้งกฎเกณฑ์ความรับผิดชอบในกรณีความผิดฐานหมิ่นประมาทไว้ต่างกัน โดยเฉพาะในกรณีที่กระทำต่อบุคคลที่ต่างสถานะกัน แต่**ในศาลไทยไม่มีอำนาจสร้างกฎหมาย** มีแต่อำนาจในการตีความตัวบทกฎหมายเท่านั้น จึงต้องตัดสินคดีไปตามตัวบทกฎหมายหรือลายลักษณ์อักษรที่ได้วางไว้.

